

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **Aregono invest s.r.o.**, IČO 27954277
sídlem Vlkova 532/8, 130 00 Praha 3
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2019 č. j. 90/2019-190-TAXI/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný snížil žalobkyni pokutu uloženou rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále též jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 26. 7. 2018 č. j. MHMP 1147320/2018, z původní částky 150 000 Kč na částku 135 000 Kč a prodloužil žalobkyni lhůtu k zaplacení pokuty z původních 15 dnů na 30 dnů, ve zbytku rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil.
2. Prvostupňový orgán tímto rozhodnutím uložil žalobkyni pokutu za přestupek podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silniční dopravě*“), kterého se žalobkyně dopustila tím, že nezajistila, aby při poskytování přepravy formou taxislužby dne 24. 4. 2018 od 9:53 do 10:04 hod. na trase Václavské náměstí 34, Praha 1 - ulice Albertov 6, Praha 2, byl v souladu s § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho

kopie, a za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterého se žalobkyně dopustila tím, že téhož dne a času v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě provozovala taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Za uvedené přestupky jí prvostupňový orgán uložil pokutu v částce 150 000 Kč s povinností úhrady do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

3. Napadeným rozhodnutím žalovaný, jak je uvedeno výše, snížil žalobkyni jako dopravci uloženou pokutu na částku 135 000 Kč, a lhůtu k její úhradě prodloužil na 30 dnů, ve zbytku rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil. K věci uvedl, že v daném případě byla porušena základní povinnost dopravce, kterou je zapsat vozidlo, jímž je uskutečněna přeprava, do evidence vozidel taxislužby, a současně při přepravě absentoval doklad o oprávnění k podnikání ve vozidle, zda podnikatelská činnost je provozována osobou, které k této činnosti bylo státem uděleno oprávnění. Usnesení vrchního soudu, na která odkazovala žalobkyně, překonal Ústavní soud nálezem ze dne 5. 11. 2018 č. III. ÚS 4072/17, jímž usnesení vrchního soudu zrušil se závěrem, že je nutné dodržovat povinnosti charakteristické pro přímý výkon činnosti, v daném případě taxislužbu. Tím byl potvrzený názor správních orgánů, které dlouhodobě zastávají, na provozování přepravy prostřednictvím aplikace UBER v České republice. K otázce výše uložené pokuty uvedl, že dopravce byl vyzván k doložení osobních a majetkových poměrů, na což nereagoval. Dopravce je obchodní společností, podle účetní závěrky z obchodního rejstříku prosperuje, disponuje aktivy, která žalovaný konkretizoval a vyčíslil, a ve vztahu k nim uloženou pokutu neshledal likvidační, takové důsledky dopravce nedoložil. Žalovaný zohlednil, že se jedná o první zjištěné porušení zákona o silniční dopravě dopravcem, a že se řidič stal držitelem oprávnění řidiče taxislužby, proto pokutu, kterou mohl uložit až do výše 420 000 Kč, snížil na částku 135 000 Kč. Takto uložená pokuta lépe odpovídá okolnostem daného případu s přihlédnutím k individuálním skutečnostem za oba spáchané delikty, za užití absorpční zásady, sjednotil tím správní praxi. Dopravci jako podnikateli v silniční dopravě mělo být známo, že provozování přeprav prostřednictvím jmenované aplikace, jak ji prováděl dopravce, není v souladu s právními předpisy. K rozhodnutím, na které odkazuje žalobkyně, žalovaný uvedl, že byla uložena za jediné porušení povinnosti a vztahovala se k jinému období, též bylo přihlédnuto k individuálním okolnostem případu. Případnou žádost o povolení splátek pokuty by rozhodl správce daně. Splatnost úhrady pokuty podle § 46 odst. 2 přestupkového zákona je 30 dnů ode dne právní moci přestupku, proto výrok týkající se této části sjednotil se lhůtou náhrady nákladů řízení.
4. Proti zmiňovaným rozhodnutím žalobkyně brojí podanou žalobou. Námitky v ní uplatněné lze rozdělit do těchto žalobních bodů.
5. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá porušení řádného dokazování v řízení před správními orgány, jelikož správní orgány nesprávně vycházely z předpokladu, že kontrolní protokol je nadán presumpcí pravdivosti a správnosti. Kontrolní protokol nelze považovat za pravdivý, aniž by správní orgán provedl ve správním řízení řádné dokazování, neboť nevyslechl kontrolující osoby. Nebyl tudíž dostatečně prokázán skutkový stav, jedná se o širší řízení trestní ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
6. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně brojí proti nezákonnému uložení sankce.
7. Žalobkyně považuje výši pokuty za uloženou v rozporu se skutkově shodnými případy, které žalovaný v napadeném rozhodnutí ani příkladmo neuvádí. Napadené rozhodnutí je proto postaveno na libovůli žalovaného, je neodůvodněné a nepřezkoumatelné. Nelze z něj

ověřit, co žalovaného vedlo ke stanovení pokuty v předmětné výši ve vztahu k obdobným případům. Žalobkyně přitom nedisponuje databází k porovnání s jinými kauzami. Při stanovení výše pokuty nelze argumentovat, že od doby uskutečnění přepravy a jiným rozhodováním žalovaného v obdobných věcech uplynul čas, proto by měly být výše pokut za stejné jednání odlišné od výše pokut ukládaných poté. Rozhodování ve věcech přeprav prostřednictvím aplikaci UBER je rozkolísané, správní orgány nerozhodují o žalobkyni, nýbrž podle politického zadání ve věci používání aplikace UBER. Prvostupňový orgán proto ukládá zvyšující se pokuty za totožné přestupky, přitom není schopen odůvodnit rozdílné výše pokut u jednotlivých dopravců. Žalobkyně nesouhlasí se žalovaným, že v době přepravy bylo známo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č. j. 9 As 291/2016-136, v době vytýkaného jednání nebyla ustálená judikatorní praxe.

8. Žalobkyně poukazuje na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017 č. j. 7 Cmo 185/2017-507 a ze dne 24. 10. 2017 č. j. 7 Cmo 180/2017-168 (dále též jen „*usnesení vrchního soudu*“). Vyplývá z nich, že přeprava prostřednictvím aplikace UBER není „klasickou“ taxislužbou. Žalovaný nezohlednil, že v době vytýkaného jednání platila zmiňovaná úprava, která byla korigována až v listopadu 2018. V té době nebylo zřejmé, jak soudy posuzují problematiku přepravy prostřednictvím aplikace UBER. Žalobkyně považuje za nepřipustné, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, byť nevýslovně, že žalovaný uvažuje o činnosti dopravců poskytujících přepravy přes aplikaci UBER, jako o organizované skupině. Poukazuje k tomuto na další rozhodnutí žalovaného, z nichž dovozuje, že žalovaný jednal nepřipustně.
9. Podle žalobkyně není možné považovat za přítěžující okolnost ani nesplnění povinností, které jsou postižitelné pouze při provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Za přítěžující okolnost nelze považovat skutečnosti, postižitelné jinými skutkovými podstatami. Správní orgány tím překračují meze trestání přestupkových jednání. Ačkoli je žalobkyně podle napadeného rozhodnutí postihována za porušení dvou povinností, ve skutečnosti je postihována i za porušení dalších zákonných ustanovení ve formě přítěžujících okolností, a to, že vozidlo nebylo řádně označeno nápisem TAXI a jménem a příjmením dopravce. Uvedené nebylo předmětem zahájení přestupkového řízení, je tak vyloučena možnost žalobkyni za tyto přestupky postihnout. Žalobkyně je však postižena i za jiná jednání, k nimž podle úvah právních orgánů mělo dojít, též úvaha o ohrožení řádného účetnictví, není zákonná. Žalobkyně dále nesouhlasí s argumentací žalovaného o zájmu na ochraně spotřebitelů, jejich poškození nebylo prokazováno. Za nesprávnou považuje argumentaci, že vozidlo musí být opatřeno střešní svítilnou s nápisem TAXI, ani že dopravce nezajistil, aby přeprava byla poskytnuta řidičem s oprávněním řidiče taxislužby. Jedná se o nepřipustné obcházení zákona.
10. Žalobkyně upozorňuje, že odkazy prvostupňového orgánu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 3 As 25/2011, 6 As 64/2013, 6 As 266/2014), které žalovaný akceptuje, neshledává za přiléhavé. Není možné výši pokuty paušalizovat a z jiných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v nichž byla stanovena výše pokut na částky 50 000 Kč, nebo 70 000 Kč, či 100 000 Kč, dovozovat, že nejsou likvidační či neovlivňují osobní či majetkové poměry dopravce. Správní orgány proto nepostupovaly individuálně při respektování zásady o ukládání trestů u skutkově obdobných případů. Zmiňovaná rozhodnutí se ani netýkala skutku, který je vytýkán žalobkyni, nemají proto ve věci aplikační význam, byť se jedná o přestupky v oblasti taxislužby. Žalobkyně odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As

9/2008-133, v něm jsou popsány postupy, jimiž se měly řídit správní orgány při ukládání trestů za přestupky. Žalovaný jej nereflektoval a jeho úvahu „o likvidační výši“, nepovažuje žalobkyně za přezkoumatelnou. Žalovaný nepřihlížel při stanovení výše pokuty k majetkovým ani osobním poměrům žalobkyně, která prostřednictvím jediného společníka a jednatele, byla i řidičem vozidla předmětné jízdy, přitom měl zkoumat všechny relevantní finanční ukazatele. Spokojil se toliko s konstatováním, že „společnost prosperuje“ a „nelze předpokládat, že by pokuta ve výši 135 000 Kč byla [...] za této situace likvidační“. Jelikož žalobkyně nedoložila majetkové poměry, žalovaný měl postupovat obdobně jako trestní soud podle § 68 odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „TrZ“). Uložená pokuta je nepřiměřená závažnosti přestupku i poměrům žalobkyně.

11. Žalobkyně považuje za nedůvodné úvahy o případném rozložení pokuty do splátek, taková možnost je fakultativní a závisí na rozhodnutí správce daně.
12. Správní orgány též pochybily, když nezohlednily délku správního řízení do výše ukládané pokuty podle zásad o jednotnosti právního řádu. Žalobkyně měla spáchat přestupek dne 24. 4. 2018, stíhána byla ode dne 10. 7. 2018, prvostupňový orgán rozhodl dne 26. 7. 2018 a žalovaný napadeným rozhodnutím dne 29. 7. 2019. Délku řízení více než 14 měsíců považuje žalobkyně za zjevně nepřiměřenou. Bylo tím porušeno právo na spravedlivý proces s právem na projednání věci v přiměřené době. K tomuto žalobkyně odkazuje na rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3300/2013 a 30 Cdo 2742/2009.
13. V případě, že se soud neztotožní argumentací žalobkyně, tato navrhuje soudu změnit výši ukládané sankce.
14. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ji navrhl jako nedůvodnou zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ke kontrolnímu protokolu uvedl, že Nejvyšší správní soud se opakovaně vyjádřil tak, že jde o veřejnou listinu nadanou presumpcí správnosti, není-li prokázán opak. Nadto kontrolní protokol nebyl jediným podkladem pro rozhodnutí správních orgánů. Spis obsahuje i další listiny, a to fakturu na provedenou přepravu, stvrzenku, výstupy z veřejných rejstříků k osobě žalobkyně či fotodokumentaci. Žalobkyně nerozporovala v řízení provedení přepravy, ani držení živnostenského oprávnění, toliko právní kvalifikaci. K námitce nezákonnosti sankce žalovaný uvedl, že zástupci žalobkyně je velmi dobře známo, jaké pokuty jsou v jednotlivých případech ukládány, neboť zastupuje velkou část dopravců využívajících aplikaci UBER. Nebylo třeba je výslovně jmenovat, z činnosti žalovaného vyplývá jednotná rozhodovací praxe. Výše pokuty odpovídá skutkově obdobným případům spáchaným v obdobné době. Žalovaný pokutu v daném případě snížil, jelikož řidič ke zjednání nápravy se stal držitelem oprávnění řidiče taxislužby, jedná se o první zjevné porušení zákona o silniční dopravě. K otázce výkladu usnesení vrchního soudu žalovaný odkázal na str. 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvádí, že nezaevidování vozidel taxislužby nezabavuje dopravce povinnosti naplnit i další požadavky stanovené zákonem. Zohlednění polehčujících a přitěžujících okolností je nutné při stanovení výše pokuty. Při trestání přestupkového jednání nepřekročil meze zákonného trestání a rozhodnutí není rozporným, zmatečným ani nepřezkoumatelným.
15. K otázce změny výše pokuty žalovaný uvedl, že dříve byly skutečně ukládány pokuty nižší, a to zejména z důvodu nedostatečného povědomí o povaze činnosti dopravců využívajících aplikaci UBER. Z jednání dopravců je patrné, že se jim vyplatí provozovat

taxislužbu v rozporu s právními předpisy, na což je třeba reagovat i při ukládání pokut. K námitce ohledně zvýšení horní hranice sazby žalovaný zmínil, že s tímto postupem počítal zákonodárce, který snížil horní hranice sankcí za přestupky v dopravě právě s ohledem na očekávané a běžné páchaní dvou a více přestupků v dopravě, a následnou možností zvýšení horní hranice sankce. S ohledem na dřívější rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č. j. 9 As 291/2016-136 si měla žalobkyně být vědoma, že její činností je provozování taxislužby. Nadto žalobkyní citovaná usnesení vrchního soudu se vůbec netýkala provozování dopravy, nýbrž činnosti společnosti UBER. Žalovaný se vyjádřil, že nezaevidování vozidel taxislužby nezbavuje dopravce povinnosti naplnit i další požadavky stanovené zákonem. K likvidační povaze pokuty žalovaný doplnil, že žalobkyně směřuje úvahy o přiměřenosti pokuty s její likvidační povahou. Nadto správní orgány mají velmi omezené možnosti bez součinnosti účastníka řízení na usuzování likvidační povahy pokuty. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně, právnická osoba, k likvidační povaze pokuty nic nedoložila, posuzoval žalovaný účetní závěrky žalobkyně z r. 2018, a je zřejmé, že disponuje aktivy ve výši 294 000 Kč. Závěrem žalovaný nesouhlasil, že délka řízení byla nepřiměřená a měla by být zohledněna při stanovení výše pokuty obdobně jako v řízení trestním. Lhůty stanovené pro vyřízení věci jsou pořádkové, s jejich nedodržením nejsou spojeny právní následky, ani nemají vliv na zákonnost.

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“)] a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, jelikož s tímto postupem žalobkyně i žalovaný výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud v Praze shledal, že žalobě nelze vyhovět.
17. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
18. Podle § 9 odst. 2 písm. a) bod 1 zákona o silniční dopravě *podnikatel v silniční dopravě je povinen zajistit, aby v každém vozidle používaném k podnikání byly při jeho provozu doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, jde-li o vnitrostátní veřejnou linkovou osobní dopravu.*
19. Podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě *dopravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby (dále jen „vozidlo taxislužby“).*
20. Podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě *dopravce se dopustí přestupku tím, že poruší ustanovení § 9 odst. 2 nebo 4.*
21. Podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě *dopravce se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby ani vozidlem cestujících.*
22. Podle § 35 odst. 6 zákona o silniční dopravě *za přestupek lze uložit pokutu do a) 70 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1, b) 350 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2 nebo 5.*
23. Podle § 41 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „přestupkový zákon“) *jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.*
24. Před vlastním posouzením právě projednávané věci soud předesílá, že napříč senáty úseku správního soudnictví Městského soudu v Praze již bylo rozhodováno v obdobných věcech

i námitkách, které uplatnili ve shodných řízeních jiní žalobci, zastoupeni totožným právním zástupcem, který zastupuje žalobkyni v nyní projednávané věci. V právě projednávaném případě soud po posouzení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že není důvod se od předchozích rozhodnutí jednotlivých senátů odklánět, přičemž s přihlédnutím na specifika nyní projednávané věci, na některá z nich bude níže pro úplnost odkazovat. Současně konstatuje, že vzhledem k rozsahu žaloby a množství dílčích argumentů, které se v textu žaloby i překrývají, posuzoval soud žalobní námitky na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66).

25. K *prvnímu žalobnímu bodu*, v němž žalobkyně brojí proti způsobu dokazování před správním orgánem, soud k otázce presumpce správnosti kontrolního protokolu uvádí, že Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil, že kontrolní protokol je veřejnou listinou, která je nadána presumpcí správnosti a pravdivosti. Není-li prokázán opak, tedy že obsah protokolu neodpovídá skutečnosti, je nutné na něj pohlížet jako na správný a pravdivý. Žalobkyně v žalobě toliko tvrdí, že kontrolní protokol není nadán presumpcí správnosti, proto bylo třeba provést další dokazování. Přitom však netvrdí, a ani nedokládá, že by skutečnosti v něm zachycené nebyly pravdivé. Nelze sice v obecné rovině tvrdit, že kontrolní protokol je za všech okolností správný a pravdivý, avšak při absenci kvalifikovaných námitek podepřených konkrétními důkazy, které by jej byly schopné jeho obsah zpochybnit, je třeba na něj takto pohlížet. Při zjišťování skutkového stavu věci musí správní orgány postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), tj. aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Uvedené je třeba však dodržet zejména v řízení o přestupku, v němž je to vždy správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, přitom je veden v souladu s § 50 odst. 3 s. ř. s. zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední. Jinými slovy, je-li skutkový stav nejasný, musí se správní orgán postarat o odstranění nejasností dokazováním. Totéž nepochybně platí i v případě sankčních řízení, kterým předcházela veřejnoprávní kontrola. Z povahy věci však v těchto případech bude základní a stěžejní důkaz představovat především kontrolní protokol zachycující průběh kontroly s učiněnými kontrolními zjištěními. Nejsou-li vzneseny pochybnosti o zachyceném v něm skutkovém stavu, není třeba jeho obsah ověřovat dalšími důkazními prostředky. Ust. § 81 přestupkového zákona ostatně výslovně předvídá, že v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 30. 5. 2008 č. j. 4 As 21/2007-80, ze dne 13. 2. 2014 č. j. 6 Ads 46/2013-35, ze dne 30. 10. 2015 č. j. 5 Ads 92/2015-24, nebo ze dne 31. 7. 2019 č. j. 6 As 29/2019-32) vyplývá, že kontrolní protokol je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, byť to současně neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy vůbec zpochybněn.
26. Soud považuje za rozhodné v právě projednávané věci, že kontrolní protokol je co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelný, jednoznačný a nevyvolává žádné

pochybnosti o skutečném průběhu kontrolní jízdy. Ve správním řízení žalobkyně jako dopravce proti němu nevznesla konkrétní námitky, ani v žalobě konkrétně nebrojí proti skutkovým zjištěním v něm zachyceným, že by z podkladů plynoucí skutkové poznatky neodpovídaly skutečnosti. Namítá toliko, že povinnosti uložené zákonem neporušila, neboť jí žádné z něj nevyplývaly. Současně předložený spis obsahuje i další listinné podklady (doklad za provedenou přepravu či záznam z kontrolní jízdy), proti nim žalobkyně nebrojí. Za tohoto stavu věci prvostupňový orgán v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav, a nepochybil, když dokazování dále nedoplňoval. V daném řízení soud v ničem konkrétním neshledal porušení obecně namítaného čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakotvující právo na spravedlivý proces. Námitky v prvním žalobním bodu neshledal soud důvodnými.

27. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně brojí proti uložené pokutě a její výši, kterou považuje za uloženou v rozporu se skutkově shodnými případy, které v napadeném rozhodnutí nejsou ani příkladmo uvedené. Stran námitky neuvedení příkladů rozhodnutí správních orgánů v obdobných věcech pro určení, zda žalovaný nevybočil u ustálené rozhodovací praxe, soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu). Její význam spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010 č. j. 1 Afs 58/2009-541, ze dne 4. 7. 2012 č. j. 6 Ads 129/2011-119, či ze dne 30. 10. 2014 č. j. 10 As 155/2014-33). Pokud nadto správní orgán dostatečně podrobně zdůvodní výši ukládané pokuty, není již povinen své závěry o výši sankce doplnit o specifikaci jiných skutkově shodných případů např. prostřednictvím uvedení spisových značek konkrétních řízení, které se věci skutkově podobají, aby ilustroval, že uložená pokuta je přiměřená a nevybočuje se správní praxe. Jednotlivé případy je třeba posuzovat individuálně a pokuty ukládané jiným přestupcům se mnohdy liší co do času spáchání, četnosti přestupků či přitěžujících a polehčujících okolností. Nelze tak přisvědčit žalobkyni, pokud naznačuje, že napadené rozhodnutí je nezdůvodněné, nepřezkoumatelné a je z tohoto postaveno na libovůli žalovaného.
28. Neztotožnil se s námitkou žalobkyně, že by z napadeného rozhodnutí nebylo možné seznat, co vedlo žalovaného ke stanovení pokuty v uložené výši ve vztahu k obdobným případům. Soud uvádí, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42). Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, nýbrž posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou uvedené předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Neznamená to, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je omezován principy platícími v moderním právním státě, zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze

správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009 č. j. 8 Afs 85/2007-54). Soud tedy při přezkouvání správního rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005 č. j. 4 As 47/2004-87).

29. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkouvávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007 č. j. 8 As 17/2006-78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02 či ze dne 9. 3. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 38/02).
30. Soud při posuzování přiměřenosti uložené pokuty vyšel ze shora popsáných judikатурních východisek a podrobněji se zabýval výší uložené pokuty, tedy zejména s ohledem na povahu a závažnost přestupků. Lze konstatovat, že okolnostmi stanovení druhu a výše sankce se podrobně zabýval žalovaný na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí a prvostupňový orgán na str. 6 až 8 rozhodnutí.
31. Žalovaný se na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí zabýval námitkou žalobkyně poukazující na jiné případy, v nichž byla pokuta uložena v nižší výši, a zdůvodnil, proč tato skutečnost nebrání uložení pokuty v daném případě vyšší. Uvedl, že žalobkyní odkazovaná rozhodnutí byla vydávána v roce 2017, kdy dopravce v tamním případě spáchal jeden přestupek, nebyly prokázány žádné přitěžující okolnosti a především z důvodu období spáchání, a je třeba přihlídnout k individuálním okolnostem daného případu. V době spáchání nyní projednávaných přestupků však judikatura postavila najisto povinnosti, které musí plnit dopravci poskytující přepravu přes aplikaci UBER. Nelze přisvědčit žalobkyni, pokud naznačuje, že napadené rozhodnutí je nezdůvodněné, nepřezkoumatelné a je postaveno na libovůli žalovaného, pokud v něm žalovaný své závěry o výši sankce nedoplňuje o specifikaci jiných skutkově shodných případů např. prostřednictvím uvedení spisových značek konkrétních řízení. Žalovaný není povinen takové údaje do odůvodnění napadeného rozhodnutí zahrnovat, zdůvodní-li dostatečně výši ukládané pokuty. K dalšímu protiprávnímu jednání, které žalobkyně zmiňuje, došlo v dubnu 2018. K tomuto jednání soud uvádí, že nelze případy paušalizovat, je třeba posoudit okolnosti každého případu jednotlivě i ve svém souhrnu. Námitka žalobkyně je tak čistě spekulativní, když podotýká, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaný poměřoval případ

žalobkyně s jinými skutkově obdobnými případy, přičemž sama odkazovala na případy, z nichž není zřejmé kritérium, podle kterého žalobkyně případy vybírala a podle soudu nejsou ve všech směrech totožné s případem žalobkyně v projednávané věci. Soudu se naopak jeví výběr žalobkyně zejména z hlediska výše ukládaných pokut zcela účelovým. Z uvedeného je zřejmé, že nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že prvostupňový orgán ukládá zvyšující se pokuty za totožné přestupky a není schopen odůvodnit rozdílné výše pokut u jednotlivých dopravců.

32. Poznámky žalobkyně o tom, že rozhodování správních orgánů ve věcech týkajících se poskytnutých přeprav skrze aplikaci UBER je rozkolísané, bylo by možno dovodit, že správní orgány nerozhodují o žalobkyni, nýbrž s ohledem na politické zadání ve věci používání aplikace UBER. Tyto úvahy jsou obecné a soud je považuje za spekulativní. Ze správního spisu ani z jiného podkladu soud nezjistil žádnou okolnost, která by svědčila tvrzení žalobkyně, že správní orgány v nyní řešeném případě postupovaly v neprospěch žalobkyně odchylně od své správní praxe v jiných obdobných případech. Soud za této situace nepovažoval za potřebné vyhovět důkaznímu návrhu žalobkyně, která požadovala provedení důkazu *rozhodnutí[m]i Žalovaného za obdobné skutky ve stejném období či rozhodnutí[m]i Žalovaného za obdobné skutky v průběhu let 2017–2018*, s tím, že tato rozhodnutí má předložit žalovaný. Uvedená námitka žalobkyně byla obecná a spekulativní. Bylo na žalobkyni, aby svou námitku konkretizovala a případně precizněji označila své důkazní návrhy k takovým svým žalobním tvrzením. Soud se ztotožnil se žalovaným, že zástupci žalobkyně, který dlouhodobě a opakovaně vystupuje jako zástupce dopravců, poskytujících služby prostřednictvím aplikace UBER (soud si je vědom této skutečnosti ze své úřední činnosti), jsou jiné případy, v nichž správní orgány posuzovaly shodné či obdobné skutkové okolnosti, nepochybně známy. Není tudíž příhodné tvrzení žalobkyně, resp. jejího zástupce, že nedisponuje databází k porovnání s jinými kauzami.
33. Pokud žalobkyně poukazovala na to, že v době vytýkaného jednání nebyla judikатурní praxe ustálená, a postupovala v souladu s usneseními vrchních soudů, které byly korigovány až pro spáchání přestupků, nemohl uvedenému tvrzení soud přisvědčit. Je zcela legitimní a věcně odůvodněné, pokud v rámci zákonodárcem svěřeného správního uvážení dozorový orgán nejprve postihuje určitý nový typ porušení zákona mírnějšími sankcemi, zvláště v situacích, kdy není ještě ustáleno právní posouzení vytýkaného jednání. Jestliže však určitý fenomén nabírá na četnosti, a to přes již udělené sankce a uveřejněné právní závěry o jeho protiprávnosti, je zcela na místě, pokud správní orgány přistoupí k přísnějšímu postihu. Tyto podmínky byly beze zbytku splněny i v případě žalobkyně. Žalovaný se s uvedenými otázkami v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vypořádal (str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí), kde mimo jiné uvedl, že „*dopravce tak spáchal přestupky v době, kdy společnost Uber působila v České republice téměř 4 roky a spolupracující dopravci a řidiči byli upozorňováni na protiprávnost provozování přeprav skrze tuto aplikaci a hrozbu uložení vysoké sankce.*“. Soud se s těmito závěry plně ztotožňuje. Žalovanému rovněž nelze vytýkat, pokud za určitý mezník v povědomí o tom, že se na provozování přepravy přes aplikaci UBER vztahují pravidla taxislužby podle zákona o silniční dopravě, označil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č. j. 9 As 291/2016-136. K přestupku žalobkyně přitom došlo až v r. 2018, tedy až po vyhlášení tohoto rozsudku, který byl svým obsahem relevantní pro všechny subjekty a orgány řešící právní režim přepravy osob s pomocí uvedené aplikace, přičemž profesionální subjekt poskytující služby v tomto oboru by se měl s takto zásadními judikатурními závěry seznámit. V tomto ohledu soud neshledává ničeho

závadného na tom, že protiprávní jednání spáchané po vydání uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu začal prvostupňový orgán, resp. žalovaný, postihovat přísněji. Nedůvodná je i námitka, že v důsledku dosud neustálené judikatury mělo být toto promítnuto do výše ukládané pokuty.

34. K námitce žalobkyně, že v rozhodnutích vydaných v jiných řízeních správní orgány hovoří o činnosti dopravců poskytujících přepravu prostřednictvím aplikace UBER jako o organizované skupině, soud konstatuje, že je zcela nepřipadná, neboť sama žalobkyně v žalobě výslovně připustila, že v napadeném rozhodnutí žalovaný takovou úvahu nerozvíjí. Nadto z napadeného rozhodnutí ani nevyplývá, že by to žalovaný posuzoval jako přitěžující okolnost. Námitka žalobkyně je tak opět čistě spekulativní.
35. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti žalobních námitek, v nich žalobkyně napadenému rozhodnutí vytýkala, že jako přitěžující okolnost byla vzata skutečnost, která sama o sobě zakládá skutkovou podstatu samostatného přestupku a je postižitelná jen u provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Soud předně konstatuje, že výčet přitěžujících okolností v § 40 přestupkového zákona je toliko demonstrativní a správní orgány mohou či dokonce musí při řádném zdůvodnění vzít jako přitěžující okolnost i jinou skutečnost, má-li na posouzení celkové závažnosti přestupku vliv. Soud má za to, že zde k porušení žádné ze zásad správního trestání, a to ani zásady *nulla poena sine lege* nedochází. Zohlednění předmětných skutečností by bylo nepřípustné - z pohledu zásady zákazu dvojího přičítání - tehdy, pokud by tyto okolnosti byly zohledněny jak z pohledu viny, tak z pohledu trestu, k čemuž však v projednávané věci nedošlo. Ostatní zjištěná porušení zákona o silniční dopravě byla totiž podřazena právě pod správní delikt provozování taxislužby neevidovaným vozidlem, s nímž jsou další (navazující) povinnosti dopravce (označení vozidla či jeho vybavení taxametrem) úzce provázány. Další zjištěná porušení zákona o silniční dopravě tedy správní orgány nekladly žalobkyni k tíži z pohledu viny, zohlednily je toliko v rámci stanovení výše pokuty. Takovému postupu nelze nic vytýknout.
36. V posuzovaném případě celkovou závažnost jednání žalobkyně nepochybně zvyšovala vědomá absence označení vozidla taxislužby příslušnou svítilnou, která citelně znesnadňovala identifikaci vozidla v běžném městském provozu jako vozidla taxislužby, a to zejména pro účely provádění kontrol prvostupňovým orgánem. Jako další přitěžující okolnost žalovaný správně uvedl nezajištění poskytnutí přepravy řidičem, držitelem oprávnění taxislužby, a to ze zcela legitimního důvodu - ochrany cestujících a dalších osob při výkonu náročné práce řidiče taxislužby. Námitka žalobkyně, že těchto dalších deliktů se lze dopustit pouze při provozování taxislužby evidovaným vozidlem je taktéž nedůvodná, neboť na evidenci vozidla jsou vázány další zákonné povinnosti, jako např. označení vozidla. Rovněž nepřipadnou je námitka, že je tímto žalobkyně postihována za přestupky další, pro které nebylo zahájeno přestupkové řízení. Jak soud uvedl výše, při posuzování závažnosti přestupku a určování výše sankce lze (a je třeba) brát v potaz celou řadu polehčujících a přitěžujících okolností, jejichž výčet ovšem není taxativní. Není tak vyloučeno a rovněž není neobvyklé, že při stanovení výše pokuty je k tíži přestupce přičítáno i porušení dalších zákonných povinností. Skutečnost, že pro tyto přestupky nebylo zahájeno řízení, nijak nezabývá správní orgány možností posoudit nesplnění jiných zákonných povinností jako přitěžující okolnosti. Žádné nepřípustné obcházení zákona soud nezjistil.

37. Žalobkyně dále namítala, že odkazy správních orgánů na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu při odůvodňování výše pokuty nejsou přiléhavé. Rovněž v tomto případě se soud se žalobkyní neztotožnil. Správní orgány žalobkyni zpochybňovaným způsobem argumentačně podpořily své závěry týkající se úvahy nad případným likvidačním charakterem pokuty ukládané žalobkyni, nikoli výše samotné. Uvedená rozhodnutí správních soudů se přitom týkala skutků, které byly spáchány při provozování taxislužby, tedy v rámci skutkově podobného jednání. Z ničeho nevyplývá, že by správní orgány ve svých úvahách stran likvidačního charakteru výše pokuty nepřipustně paušalizovaly závěry plynoucí z těchto rozhodnutí.
38. K námitce likvidační povahy pokuty soud předně připomíná, že správní orgán ukládající pokutu za přestupek je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, je zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou.
39. Nejvyšší správní soud v žalobkyni připomínaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, zdůraznil, že *„likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. (...) V rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce by tedy měl správní orgán přihlédnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo, jak již bylo řečeno, z ústavního pořádku. Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nebrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžadají v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přihlédl k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky. Správní orgán by měl přitom hodnotit osobní a majetkové poměry pachatele správního deliktu ke dni svého rozhodování, nikoliv k okamžiku spáchání deliktu.“*
40. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016 č. j. 1 As 254/2016-39 Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem“.*
41. Z těchto závěrů zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány nejsou povinny při ukládání pokuty za přestupky, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a

majetkových poměrů pachatele (jako je tomu v posuzované věci), zabývat se podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Tyto závěry, uvedené ve shora citovaném usnesení Nejvyššího správního soudu, doposud nebyly překonány a správní soudy z tam vyslovených závěrů vychází i ve své recentní rozhodovací praxi (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021 č. j. 4 As 238/2020-46, či ze dne 23. 2. 2021 č. j. 5 As 79/2019-42).

42. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobkyně ve správním řízení netvrdila žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by pro ni mohla být uložena pokuta likvidační. Byla-li by žalobkyně přesvědčena, že prvostupňový orgán jí uložil pokutu v likvidační výši, bylo na ní, aby při podání odvolání konkrétně doložila, že je pro ni výše uložené pokuty likvidační. Žalobkyně však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení před vydáním rozhodnutí prvostupňového orgánu ani v průběhu odvolacího řízení netvrdila a nedoložila, přestože byla prvostupňovým orgánem k tomuto vyzvána. Jak vyplývá ze shora označeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, které obsáhle pojednává o přihlížení k osobním a majetkovým poměrům pachatele přestupku či jiného správního deliktu, předpokládá se určitá součinnost pachatele k případnému zjištění jeho osobních a majetkových poměrů [cit. „*bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost (...)*“].
43. Namítá-li tedy žalobkyně, že žalovaný nezkoumal, zda uložena pokuta by mohla být likvidační, soud poukazuje na závěry uvedené na stranách 5 a 7 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný touto námitkou zabýval a mimo jiné rovněž uvedl, že žalobkyně v průběhu řízení nedoložila majetkové poměry. Z ničeho nebylo možno usuzovat na likvidační charakter pokuty.
44. Soud nedospěl tedy k závěru, že by uložena pokuta byla nepřiměřená či likvidační, naopak předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Nelze přehlédnout, že ani v žalobě žalobkyně nijak nedoložila majetkovou situaci, ze které by mohlo plynout, že uložena pokuta je likvidačního charakteru. Soud rovněž ověřil tvrzení žalovaného, že žalobkyně vložila do sbírky listin účetní závěrky z roku 2018 (a naposledy v r. 2019). Žalovanému tak nezbylo než za absence součinnosti žalobkyně a jiných dostupných podkladů určit výši pokuty odhadem i vzhledem k jejímu potenciálnímu likvidačnímu charakteru. Uložená pokuta podle soudu naopak splňuje preventivní a represivní účel, tedy skutečnost, že byla uložena v dostatečné výši, aby byla pro žalobkyni – právnickou osobu – citelným zásahem do majetkové sféry a tím odrazovala od dalšího páchání protiprávní činnosti. Není ve věci rozhodné, že žalobkyni byla uložena pokuta za situace, kdy řidičem byl její jednatel a současně společník. Na uvedených závěrech tato skutečnost nic nemění. Není též důvodná dílčí námitka, že to byl prvostupňový orgán, kdo měl zkoumat všechny relevantní finanční ukazatele, a měl postupovat jako trestní soud, když žalobkyně prvostupňovému orgánu neposkytla součinnost.
45. K výši pokuty soud konstatuje, že byla uložena v dolní polovině zákonné sazby a odpovídá míře závažnosti přestupků, neboť žalobkyně se dopustila dvou závažných pochybení:

nezapsání vozidla v evidenci vozidel taxislužby a nedisponování dokladem o oprávnění k podnikání ve vozidle. Výši uložené pokuty ovlivnila celá řada přitěžujících okolností, např. absence taxametru či označení vozidla a další. Jak soud shora uvedl, i tyto nedostatky, které by jinak byly samostatnou skutkovou podstatou přestupku, mohou být žalobkyni přičítány jako přitěžující okolnosti při stanovení výše pokuty, je-li současně zachována zásada zákazu dvojího přičítání. Správní orgány výši pokuty dostatečně podrobně odůvodnily a pokuta byla uložena v zákonných mezích. Při stanovení výše pokuty je třeba mít rovněž na zřeteli, že musí plnit preventivní a represivní účel, jehož lze dosáhnout pouze tím, že se významným způsobem projeví v majetkové sféře žalobkyně, aniž by byla likvidačního charakteru. Tato kritéria uložená pokuta rovněž splňuje.

46. Nadto žalovaný příhodně v napadeném rozhodnutí upozornil žalobkyni, že může požádat – za předpokladu řádného odůvodnění a doložení důvodů – příslušný orgán o rozložení splatnosti pokuty do splátek. Na plauzibilitě tohoto závěru přitom sama o sobě ničeho nemění žalobkyni připomínaná skutečnost, že takové žádosti nemusí být v konkrétním případě vyhověno.
47. Soud se neztotožňuje ani s námitkou, kterou žalobkyně brojila proti tomu, že správní orgány nezohlednily při stanovení výše sankce nepřiměřenou délku řízení. Nejvyšší správní soud v tomto směru v minulosti potvrdil, že ani nepřiměřená délka řízení sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu zmírnit z tohoto důvodu ukládanou sankci. Soud poukazuje např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019 č. j. 9 As 56/2019-28, v nichž se kasační soud s podstatou žalobní argumentace žalobkyně komplexně vypořádal: *„Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a dále doplňuje, že přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. „Ačkoliv tato možnost v některých státech existuje (Švýcarsko, Nizozemsko, Belgie, Lucembursko, Německo nebo Norsko), Soud z článku 6 Úmluvy nikdy nevyvodil právo jednotlivce na zmírnění trestu nebo zastavení řízení. Z judikatury ESLP, ani jeho předchůdce Komise, tudíž pro státy nikterak nevyplývá povinnost tuto alternativu zvolit. Stát může zvolit tento způsob kompenzace dobrovolně, zásadně se tím však nezabývá případné odpovědnosti za porušení článku 6 Úmluvy.“ (srov. Pospíšil, I., Popovičová, L. Excesivní délka trestního řízení jako důvod pro jeho zastavení: prezidentská fikce a soudní realita. Státní zastupitelství, roč. 2013, č. 2, str. 10 – 17, a tam citovanou judikaturu). S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení“.* Soud se s těmito závěry plně ztotožňuje a neshledává důvodu se od nich v nyní posuzované věci jakkoli odchylovat. Pro úplnost soud uvádí, že předmětné řízení nelze i vzhledem k zákonným promlčecím lhůtám považovat za nepřiměřeně dlouhé. Námitky ve druhém žalobním bodu nejsou důvodné.
48. S ohledem na shora uvedené soud posoudil návrh žalobkyně, aby sám přistoupil k moderaci výše pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012 č. j. 7 As 22/2012-23, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy

zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Stejně tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012 č. j. 1 Afs 1/2012-36 vyplývá, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 135 000 Kč, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu, závažnosti a počtu přestupků a je způsobilá splnit svůj účel. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní řešené věci nebyly splněny.

49. Pro úplnost soud porovnal sankční právní úpravu účinnou v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým orgánem a žalovaným, zda nová právní úprava není pro žalobkyni příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 112 odst. 1 přestupkového zákona). Z porovnání právní úpravy ust. § 35 odst. 7 (dříve 6) zákona o silniční dopravě vyplývá, že tomu tak není a že na sankcionování přestupku se pro žalobkyni nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro ni nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.
50. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako zamítl.
51. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu